

Γκόντφριντ Πολυκράτης

Στέλιος Βασιλόπουλος

“ Πεθαίνουν πραγματικά οι άνθρωποι, μόνον όταν τους ξεχνάμε...” ”

Πικρή αλλά αληθινή ρήση, που όμως οι ΚΟΡΦΕΣ δε θ' αφήσουν να πραγματοποιηθεί στην περίπτωση των δύο αλησμόνητων φίλων συνορειβατών, του **Γοδεφρίγου (Gottfried) Πολυκράτη** και του **Στέλλιου Βασιλόπουλου**, που πάτησαν τις κορφές της αιωνιότητας. Ο Στέλλιος έφυγε στις 25 Δεκεμβρίου ακολουθώντας τον Γκόντφριντ, ο οποίος είχε φύγει 2 μέρες νωρίτερα στην Αυστρία. Επιστήθιοι φίλοι στη ζωή, συνταξιδιώτες και στο θάνατο, αφού η κηδεία τους έγινε την ίδια μέρα, του ενός στην Αθήνα, του άλλου στην Αυστρία.

Θα ζουν στη μνήμη μας ακμαίοι και δυνατοί, όπως τους γνωρίσαμε και στη μνήμη των επομένων, μέσα από κείμενα που οι ίδιοι άφησαν και γραπτές μαρτυρίες τρίτων, που έγραψαν για εκείνους. Άλλωστε «*οι πιο συναρπαστικές ιστορίες για τους ορειβάτες, είναι αυτές που μας μιλούν για εκείνους που πριν από μας τράβηξαν στο βουνό και άνοιξαν τους ιδεολογικούς δρόμους για μια ατελείωτη ζωή και εξέλιξη της ορειβασίας*», όπως γράφτηκε κάποτε στο περιοδικό «*Βουνό*».

Σ' αυτό το αφιέρωμα, μικρό μνημόσυνο για δύο ανθρώπους που άφησαν ευδιάκριτα τα ίχνη τους στο Ελληνικό πεδίο της ορειβασίας, θα προσπαθήσουμε να σκιαγραφήσουμε τις προσωπικότητές τους, μέσα από μαρτυρίες ορειβατών, Ελλήνων και ξένων.

Από την επίσκεψη του A. Contamine στην Βαρυμπόμπη. Στην πρώτη σειρά από αριστερά ο Στ. Βασιλόπουλος.

**Σπηλαιολογική δραστηριότητα: (από αρ.)
Γκ. Πολυκράτης, Γ. Μαρτζούκος,
Στ. Βασιλόπουλος**

του **ΓΙΩΡΓΟΥ ΜΑΡΤΖΟΥΚΟΥ**

Οι αναμνήσεις ενός συνοδοιπόρου

Πόσα πράγματα φέρνουν στο νου οι δύο αυτοί άνθρωποι!

Τι εποχές ζωντανεύει ηθύμησή τους!

1949. Μόλις έχει τελειώσει ο εμφύλιος και εμείς που στερηθήκαμε τις χαρές της εφηβείας λόγω του πολέμου και της κατοχής προσπαθούμε να ξεφύγουμε από τη σκληρή πραγματικότητα της εποχής και να βρούμε μια διέξοδο στην ανέχεια και τη στέρηση που τόσα χρόνια ζήσαμε!

Τότε εμφανίζεται στον Ορειβατικό Αθηνών ο Πολυκράτης. Μόλις είχε έρθει από την Ελβετία, φρέσκος, γνώστης όλων των ορειβατικών, σπηλαιολογικών και χιονοδρομικών πραγμάτων, μέγας καλαμπουρτζής και ευχάριστα αθυρόστομος. Είναι μερικά χρόνια μεγαλύτερος από μας, πιο εύσωμος και φανερά καλοζωισμένος.

Γρήγορα μαζεύτηκε γύρω του μια μικρή παρέα διψασμένη για να μάθει, να ακούσει, να δει. Δεν θα ξεχάσω ποτέ την εντύπωση που μου έκανε το υπέροχο στίλ του όταν πήγαμε για πρώτη φορά στη «Νερομάννα» του Παρνασσού για σκι ήταν η πρώτη φορά που έβλεπα πραγματικό χιονοδρόμο που δεν ήταν «στροφή και τούμπα». Είχε μεγάλη άνεση στο σκαρφάλωμα των βράχων και παντελή έλλειψη φόβου στην κατάβαση βαράθρων. Πάντα έλεγε τι έκαναν οι ξένοι, ποτέ τι έκανε αυτός. Όλα τα έκανε με άνεση και γνώση δίχως καμιά κομπορρημοσύνη, δίχως επιτήδευση. Για τον καθένα της παρέας ο Πολυκράτης είχε βγάλει ένα παρατσούκλι: Εγώ ήμουν ο «Αυτιάς», ο Σταύρος Πίσσαλας ο «Καρδάρης» και η «Μοσχαρακοεφαλή», ο Γιώργος Μιχαηλίδης ο «Μουζίκος», ο Αντώνης Κοκκίνης ο «Ψ_θήκαρος», ο Διομήδης Χατζίδης ο «μουρούχειλας» κλπ.

Δεν έμεινε πολύ καιρό στην Ελλάδα. Όμως τα ενάμισι δύο χρόνια που έμεινε, μαζεύτηκε γύρω του μια ομάδα που θα πω ότι ήταν, κατ' αποκλειστικότητα, η μαγιά της αναρριχητικής δραστηριότητας στην Ελλάδα.

Ο Στέλιος Βασιλόπουλος γνώριζε τον Πολυκράτη από τον καιρό που ήταν μαζί στους Προσκόπους και δεν είναι ξε-

Αναρριχητική Σχολή στο Κακόρεμα Υμηττού. Ο Στ. Βασιλόπουλος κατεβαίνει με ραπέλ ενώ ο Γ. Μαρτζούκος περνάει με αερογέφυρα. Φ. Ηλ. Νικόπουλος

κάθαρο αν ο Βασιλόπουλος έφερε τον Πολυκράτη στον Ορειβατικό ή ήταν ο Πολυκράτης που έφερε το Βασιλόπουλο.

Από την πρώτη εκείνη ομάδα του Πολυκράτη, εκτός από το Βασιλόπουλο, θυμάμαι τους Νίκο Δαμιά, Αντώνη Κοκκίνη, Θεόδωρο Μπακόπουλο, Γιώργο Ξανθόπουλο. Αλλά και κάποιους μεγαλύτερους όπως τον Τάκη Παπαμιχαήλ, το Σταύρο Πίσσαλα, τον Ανδρέα Τσεκούρα, τον Πέτρο Κατηφόρη και το Γιώργο Μιχαηλίδη. Το γυναικείο φύλο αντιπροσώπευαν η Κατερίνα Γκέκα και η Ισμήνη Κελεκίδου.

Το στέκι μας ήταν κάποια σπιτάκια στη Μονή Κλειστών, έξω από τον περιβολό της μονής. Εκεί, σε απόσταση δέκα μέτρων, ένας όρθιος τοίχος 35 περίπου μέτρων ύψους, μας έδινε την ευκαιρία για μια γρήγορη εκτόνωση τα απογεύματα του Σαββάτου (δουλεύαμε και τα Σάββατα) ή ένα σύντομο σκαρφάλωμα σε μια ανάπαυλα βροχερού καιρού. Τα καλοκαίρια πηγαίναμε στο Καπ της Βουλαγιμένης. Η ομάδα, που ήταν πράγματι μια ζωντανή αναγέννηση στον Ορειβατικό, είχε μια ξέφρενη διάθεση να σκαρώνει φάρσες οι οποίες δεν κατέληγαν πάντα ευχάριστα. Θυμά-

μαι μια φορά που πηγαίναμε εκδρομή με ένα φορτηγό, κάποιος στην παρέα, ίσως ο Κοκκίνης, που είχε μια φοβερή ικανότητα να μιμείται βγάχνοντας διάφορες κραυγές, σε μια στροφή του δρόμου προσποιείται το τρένο. Ο οδηγός τρόμαξε τόσο που έβγαλε το φορτηγό εκτός δρόμου. Όταν διαπίστωσε ότι ήταν μόνο φάρσα, σηκώθηκε και έτοιμος να σκοτώσει άνθρωπο, άρπαξε το δρόστη από το λαϊμό. Μια άλλη φορά, εκδρομή με φορτηγό πάλι, ο σματάς στην καρότσα ήταν τόσο μεγάλος που το αυτοκίνητο αναποδογύρισε στις στροφές της Κάζας και όλη η παρέα φτάσαμε πεζή μέχρι την Ελευσώνα σε αναζήτηση φαρμακείου και από εκεί όλη νύχτα πεζή στην Αθήνα για να πάμε στις δουλειές μας το πρωί.

Ο Πολυκράτης έφυγε γρήγορα από την Ελλάδα. Μερικά χρόνια αργότερα, θα ήταν γύρω στο 1957, έρχεται για μια σύντομη επίσκεψη συνοδευόμενος από τη γυναίκα του, μια πανέμορφη Δανέζα, μια πραγματική καλλονή. Στη Δανία σπούδασε ανθρωπολογία και πραγματοποίησε πολλές συναφείς με τις σπουδές του αποστολές σε διάφορα μέρη

**Ο Ν. Νίκας, ο Γκ. Πολυκράτης
και ο Σ. Βασιλόπουλος, σε ταβερνάκι στις Αχαρνές.**

του πλανήτη. Αργότερα, έφερε στην Ελλάδα ομάδες Αυστριακών αναρριχητών για να σκαρφαλώσουν στη Βαράσοβα και σε άλλα μέρη, να κατεβούν με καγιάκ τον Εύηνο, και με paragente από διάφορες κορυφές. Εκτός των εξαιρενήσεων που ήταν το «φόρτε» του, έκανε αναρρίχηση, καλό σκι και αλεξίπτωτο πλανιάς (paragente).

Μετά την αποχώρηση του Πολυκράτη, ή περίπου αυτή την εποχή, ο Βασιλόπουλος μίπηκε στη Φυσικομαθηματική του Πανεπιστημίου Αθηνών και χάθηκε από τα αναρριχητικά δρώμενα για μερικά χρόνια. Επανήλθε στην ενεργό δράση το 1956, ασχολήθηκε αρχικά για μικρό διάστημα με τα διοικητικά του Ε.Ο.Σ. Αθηνών όπου εκλέγεται για πρώτη φορά στο Δ.Σ. το 1958, και στη συνέχεια με τα διοικητικά της Ομοσπονδίας όπου εκλέγεται για πρώτη φορά στο Δ.Σ. στις 24/4/1962 και συνέχισε μέχρι το 1987, για περισσότερο από 25 χρόνια.

Συνέγραψε πολλά ενδιαφέροντα άρθρα που αρχικά δημοσίευσε το περιοδικό του Ε.Ο.Σ. «το βουνό» και στη συνέχεια το περιοδικό «Κορφές» του Ε.Ο.Σ. Αχαρνών. Αν και πρωτοπόρος, δεν θα έλεγα ότι υπήρξε σημαντικός αναρριχητής αλλά ούτε και αθλητής χιονοδρόμος. Είχε όμως μεγάλη ικανότητα στα διοικητικά, ήταν ικανότατος διαπραγματευτής, φίλος αγαπητός της νεολαίας του Ορειβατικού. Γνώριζε καλά την τεχνική, όπως είπε ο Κολοκοτρώνης για το γάμο του γιού του, «να συμπεθερεύει τη γούνα με την κάπα». Μιλούσε άπταιστα αγγλικά και γαλλικά. Ήταν αρχηγός πολλών αποστολών και έφτασε να εκλεγεί πρόεδρος της Ελληνικής Ομοσπονδίας Χιονοδρομίας αλλά και της Ομοσπονδίας Ορειβασίας - Αναρρίχησης.

του **ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗ ΜΥΣΤΡΙΑΤΗ**

Ο Στέλιος και τα Διοικητικά...

ΩΣ ΜΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

- α. Παρουσιάζεται ως Αναρριχητής με αξιόλογες διαδρομές από το 1950 μέχρι και το 1959.
- β. Εκπαιδευτής σε Σχολές Αναρρίχησης 1953/1956.
- γ. Μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου 1958
- δ. Μέλος της Τεχνικής Επιτροπής Ορειβασίας 1952/1959
- ε. Δημιούργησε ομάδα από νέους αναρριχητές που εξελίχθηκαν σε αναρριχητές, με πολλές αξιόλογες αναρριχητικές διαδρομές.
- ζ. Δημιούργησε ομάδα από νέους Αθλητές Χιονοδρομίας με τον τίτλο «Η ομάδα πετάει» όπου οι περισσότεροι εξελίχθηκαν σε Πρωταθλητές.

ΩΣ ΜΕΛΟΣ Δ.Σ. ΤΩΝ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΩΝ

Α. Στην ενοποιημένη Ομοσπονδία Ορειβασίας - Χιονοδρομίας

- α. Πρόεδρος Ε.Ο.Χ.Ο. 15/12/1982 - 30/7/1983.
- β. Αντιπρόεδρος Ε.Ο.Χ.Ο. / Ε.Ο.Ο.Σ. 30/7/1983 - 24/1/1987.
- γ. Έφορος και Σύμβουλος Ε.Ο.Χ.Ο. / Ε.Ο.Ο.Σ. 21/4/1962 - 6/2/1978 και 24/1/1987 - 31/1/1988.
- δ. Εκπαιδευτής σε σχολές χειμερινής ορειβασίας 1963-1966.
- ε. Εθνικός Εκπαιδευτής Αναρρίχησης 26/2/1966.
- στ. Εξέδωσε βιβλίο το 1957 με τίτλο «οι τελευταίες εξελίξεις στην αναρριχητική τεχνική».
- ζ. Έγραψε πολλά άρθρα στο περιοδικό της Ομοσπονδίας «ΒΟΥΝΟ».
- η. Επίτιμο Μέλος της Ε.Ο.Ο.Α. 31/1/1998.
- θ. Ήταν από τους βασικούς «Συντελεστές» του διαχωρισμού της ενοποιημένης Ομοσπονδίας δηλ. σε Ομοσπονδία Ορειβασίας και Ομοσπονδία Χιονοδρομίας.

Οι Γκ. Πολυκράτης, Ν. Νίκας, Μ. Δέφνερ και Σ. Βασιλόπουλος τσουγκρίζουν τα ποτήρια τους.

Β. Στην Ομοσπονδία Χιονοδρομίας

- α. Ήταν ο Πρώτος Πρόεδρος της Ομοσπονδίας Χιονοδρομίας 30/7/83 - 29/6/85 και σε δεύτερη θητεία 18/5/88 - 11/5/91.
- β. Ήταν Αντιπρόεδρος και Μέλος του Δ.Σ. από το 1985 έως 1988.
- γ. Ήταν από τους πρώτους Έλληνες Τεχνικούς Εκπροσώπους της Διεθνούς Ομοσπονδίας Χιονοδρομίας (FIS) για τις Καταβάσεις.
- δ. Ήταν ομοναδικός Έλληνας, Μέλος της Επιτροπής Επικύρωσης πιστών Χιονοδρομίας της Διεθνούς Ομοσπονδίας Χιονοδρομίας (FIS).

Γ. ΩΣ ΜΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

- α. Ήταν Μέλος του Δ.Σ. της Ε.Ο.Ε., ως Εκπρόσωπος της Ομοσπονδίας Χιονοδρομίας 1985-1992.
- β. Επέβαλε στην Επιτροπή για πρώτη φορά, όπως ο Πρώτος και ο Τελευταίος λαμπαδηδρόμος της φλόγας για τους Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες, να είναι Αθλητής της Χιονοδρομίας.
- γ. Ήταν Αρχηγός των Εθνικών μας Ομάδων στους Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες Calgary Καναδά 1988 και Abreville - Γαλλίας 1992.

ΛΟΙΠΕΣ ΔΡΑΣΕΙΣ

- Μαζί με το συνορειβάτη και φίλο του, Γκόντφριντ Πολυκράτη, έγραψαν και εξέδωσαν με τον ΕΟΣ Αχαρνών, 2 βιβλία:
- Α. «Εγκόλπιτο Ορειβασίας» το 1995
 - Β. «Εγκόλπιτο Τεχνικής Ορειβασίας» το 1997

Γκόντφριντ Ένα παράτολμο, ανήσυχο πνεύμα

Το Αυστριακό περιοδικό Der Gebirgsfreund (ο φίλος των βουνοσειρών), έγραψε για τα 70α γενέθλια του Gottfried Πολυκράτη: «Στις 3 Σεπτεμβρίου 1998 ο Γκόντφριντ Πολυκράτης έκλεισε τα 70 του χρόνια. Εβδομήντα χρόνια τα οποία δεν πέρασαν αθόρυβα. Αυτό οφείλεται στο εκρηκτικό ελληνικό ταπεραμένο του, όπως και στη μεγάλη λαχτάρα του για όλα τα παράξενα, που μας προσφέρει αυτός ο κόσμος...». Το άρθρο είχε γραφεί από τον Paul Daniel. Δρ. Φιλοσοφίας, σημαντικό στέλεχος και επί πολλά χρόνια μέλος του Δ.Σ. του Oesterreichischer Gebirgsverein (Oe.G.V.) δηλαδή του Αυστριακού Ορειβατικού Συλλόγου. Οι ΚΟΡΦΕΣ είχαν δημοσιεύσει τότε (τεύχος 132/1998, σελ.28) μεταφρασμένο το άρθρο αυτό. Σήμερα το αναδημοσιεύουν σαν φόρο τιμής στο φίλο Γκόντφριντ.

Ο Γκόντφριντ είναι κυρίως ένα παράτολμο ανήσυχο πνεύμα, με μια ακόρεστη πείνα για βιώματα και μια τεράστια δίψα για μάθηση. Αυτή τη δίψα του για μάθηση προσαποθύσε για πολύ καιρό να τη σβήσει ως ερευνητής και την πείνα του για βιώματα προσπαθούσε να την κορέσει με την ορειβασία. Ακόμα και σήμερα περνάει τον πιο πολύ χρόνο του ταξιδεύοντας, παρά στο σπίτι του.

Ο Γκόντφριντ γεννήθηκε το 1927 στην Αθήνα, γιος του γιατρού και επανειλημμένα ανώτατου στελέχους του υπουργείου Υγείας Δημητρίου Πολυκράτη και από Γερμανίδα μητέρα. Κατά τη διάρκεια της κατοχής χάνει τη μητέρα του και περνάει πολλούς μήνες σε διάφορα στρατόπεδα του τρίτου Reich. Το 1945 κατατάσσεται ως εθελοντής στο βρετανικό στρατό. Το επόμενο έτος επι-

Από αριστερά οι Στέλιος Βασιλόπουλος, Νάντας Νίκας και Γκόντφριντ Πολυκράτης, έξω από το καταφύγιο Φλαμπουρί της Πάρνηθας (αριστερά).

Σε εκδήλωση του ΕΟΣ Αθήνας ο Γκ. Πολυκράτης βραβεύεται από τον επίτιμο Πρόεδρο της ΕΟΟΑ κ. Διομίδη Χατζίδη (επάνω δεξιά).

ρίως στην Ελλάδα- σπάνια αναφέρεται κάτι για αυτό στη βιβλιογραφία. Ακόμα και στα βιβλία των κορφών, δεν έχει κάνει ποτέ καταχωρήσεις, «κατά αρχήν», όπως ο ίδιος μας λέει «επειδή κανείς δεν ενδιαφέρεται για το πού και αν έχω ανέβει και κατά δεύτερον επειδή ανεβαίνω στα βουνά από δική μου ευχαρίστηση και όχι για να επιδεικνύομαι».

Οι ωραιότερες ώρες...

Το 1973, ο Gottfried γίνεται μέλος του μοναδικού στον κόσμο «adventurers Club», σταματάει τα εξερευνητικά του ταξίδια και εγκαθίστανται μαζί με τη γυναίκα του και το γιο του κοντά στη Βιέννη για να γράψει στην ησυχία του δάσους της Βιέννης, τις εθνολογικές του διατριβές και το δυστυχώς ήδη εξαντλημένο βιβλίο του «Άνθρωποι του χθες» (Εκδόσεις Braumüller 1984). Το 1987 ο Γκόντφριντ γίνεται μέλος του Oe.G.V, στον οποίο διαθέτει όλες του τις γνώσεις και τις εμπειρίες του.

Στους αναρριχητές αποκαλύπτει και γνωρίζει μοναδικές και παράξενες περιοχές, όπως τα Μετέωρα και τη Βαράσοβα, τους ορειβάτες τους οδηγεί με αστείρευτη ενέργεια μέχρι και σήμερα στα ελληνικά βουνά, οι φίλοι του τρέκκινγκ τον εκτιμούν ως αρχηγό στα ταξίδια και οργανωτή διαδρομών σε ανέγγιχτες γωνίες της Νορβηγίας, της Φιλανδίας και του Καναδά.

Σε πολλούς ο Γκόντφριντ έχει εξιστορήσει τα εντυπωσιακά του βιώματα και τους έχει μεταδώσει τον ενθουσιασμό για την περιπέτεια. Έναν ενθουσιασμό τον οποίο εξηγεί ο Γκόντφριντ: «Από παιδί άρχισα να αγαπώ τη φύση, το βουνό, την αναρρίχηση, τους φίλους μου. Με όλα αυτά πέρασα τις ωραιότερες ώρες της ζωής μου».

Τι άλλο θα μπορούσαμε να του ευχηθούμε για τα γενέθλιά του παρά, πολλές ακόμα τέτοιες ώρες...

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: Οι φωτογραφίες είναι από το αρχείο του Γ. Μαρτζούκου και του ΕΟΣ Αχαρνών.

Ο Στ. Βασιλόπουλος ανοίγει διαδρομή και ο Γ. Μαρτζούκος τον ασφαλίζει. Στο βάθος διακρίνεται η Μονή Κλειστών. Φ. Ηλ. Νικόπουλος

στρέφει στην πατρίδα του για να ξαναφύγει για σπουδές στην Ελβετία, μετά από επιμονή του πατέρα του. Ίσως, από ό,τι εξηγεί ο Gottfried χαμογελώντας, «για να γλυτώσει η Αθήνα από τις νεανικές ανησυχίες μου».

Ήταν το πεπρωμένο του, το οποίο τον οδήγησε πιο κοντά στην περιπέτεια. Μαθαίνει αναρρίχηση, πραγματοποιεί διαδρομές στο Matterhorn και στην περιοχή του Mont Blanc και φτάνει μέχρι το πέρασμα Hinterstoisser της βόρειας ορθοπλαγιάς του Eiger, όπου αναγκάζεται να σταματήσει το εγχείρημα για να βοηθήσει ένα τραυματισμένο σύντροφό του.

Επιστρέφει στην Αθήνα, όπου διευθύνει από το 1949-1952 τη σχολή αναρρίχησης του Ελληνικού Ορειβατικού Συνδέσμου και υπηρετεί τη στρατιωτική του θητεία ως εκπαιδευτής στις Δυνάμεις Καταδρομών.

Αρκετά «τρελάρας»...

Όταν φθάνει το 1952 στη Δανία, για να συνεχίσει εκεί τις σπουδές του στην κοινωνιολογία, τα βήματά του δεν τον οδηγούν κατευθείαν στο πανεπιστήμιο, αλλά στο μόλις ιδρυθέντα σύλλογο «Dansk Bjerghklub», (Δανικό Ορειβατικό Σύλλογο), μια ενθουσιώδη πολυάριθμη συντροφιά που αναγνωρίζει αμέσως τον Γκόντφριντ ως δάσκαλο αναρρίχησης και ως μέντορα. Σε μικρό χρονικό διάστημα ο Γκόντφριντ επιτυγχάνει να γίνει ο Σύλλογος αυτός δεκτός από την Αυστριακή Αλπική Ομοσπονδία (Oe.A.V) ως ξεχωριστό τμήμα του.

Το 1957 έχει προχωρήσει η επιστημονική του κατάρτιση τόσο, ώστε να πάρει εντολή από το Δανικό Εθνικό Μουσείο να διοργανώσει την πρώτη Δανική αποστολή στον Αμαζόνιο. Έτσι αρχίζει τη ζωή του ως ερευνητής, που είχε ως αποτέλεσμα να γνωρίσει πολλούς λαούς στη Νότιο Αμερική, στην Αφρική και στην Ωκεανία.

«Αυτοί ψάχνανε» αναφέρει ο Γκόντφριντ, εννοώντας τους εθνολόγους γραφείων, «κάποιον αρκετά «τρελάρα» για να κάνει επιτόπιες έρευνες. Σε μένα βρήκαν τον κατάλληλο άνθρωπο - οπότε ξεκίνησα». Συχνά εξαφανίζεται για μήνες στη ζούγκλα, μετά διασχίζει ερήμους και ανάμεσα σε όλα αυτά παίρνει και τη Δανική υπηκοότητα.

Μόνο τα ονόματα των χωρών στις οποίες ταξιδεύει ακούγονται στα αυτιά των εραστών της υδρογείου σαν συμφωνίες: Περού, Εκουαδόρ, Σουδάν, Κένυα, Ν. Αφρική, Ρουάντα, Μπουρούντι, Κογκό, Τανζανία, Ζανζιβάρη, Ινδία, Πακιστάν, Ταϊλάνδη, Κίνα, Ιαπωνία, Νιγηρία, Ταϊβάν, τα Αραβικά Εμιράτα και παντού όπου πάει, μεταφέρει τον εξοπλισμό της αναρρίχησης και δεν αφήνει κανένο βράχο, καμιά κορφή του ερευνητικού του τομέα, στην

οποία δεν ανέβηκε. Από το Κοτοπάξι (Εκουαδόρ) έως το Mount Kenia, από το Κιλιμάντζαρο έως το Mount Kimambalu (Βόρνεο). Μόνο το 1962, στη Σαχάρα, βρίσκεται χωρίς τα παπούτσια της αναρρίχησης. Εκεί, με τη βοήθεια χουρμάδων, σύκων με ένα παγούρι γεμάτο νερό στο σακίδιό του προσπαθεί ο Γκόντφριντ να διασχίσει την έρημο καβάλα σε μία καμήλα. Μετά από 15 ημέρες τον βρίσκουν δύο Βεδουίνοι ετοιμοθάνατο από την έλλειψη νερού.

Δεν είναι ο Χέμιγγουэй της Εθνολογίας

Αν αφαιρέσει κανείς αυτό το επεισόδιο, ο Πολυκράτης δεν είναι ριψοκίνδυνος. Ξέρει τι μπορεί να κάνει και το κάνει. Σίγουρα θα ήταν εύκολο να τον χαρακτηρίσει κανείς Χέμιγγουэй της Εθνολογίας βλέποντας την εμφάνισή του και την παράτολμη περιπετειώδη ψυχοσύνθεσή του. Αλλά αυτό το συρτάρι θα ήταν πολύ ρομαντικό και πολύ στενό για αυτόν. Και τέλος τα περιπετειώδη ταξίδια του δεν είναι αυτοσκοπός, αλλά απαραίτητη προϋπόθεση για να διεκπεραιώσει την εργασία του ως κοινωνιολόγος. Είναι η πηγή η οποία τροφοδοτεί το πάθος του για έρευνα και για το οποίο δέχεται τις δυσκολίες και τους κινδύνους. Ποτέ δεν αρκέστηκε ο Γκόντφριντ κατά τη διάρκεια των ερευνητικών του ταξιδιών, στο ρόλο του «ήσυχου» παρατηρητή. Τότε τι θα είχε μάθει για τις εξωτικές συνήθειες των Τιπούρι, των Καπσκι, των Κίρντι, των Μάμπα, των Κόνζο, των Ντανάκιλ και Αρούσι, των Μασάι, των Μπαχίμα και Ζουλού, των Βαβανασουετέρι, των Κασουιένα και Τζιβάρο, των Παπούα και Νταγιακ, των κατοίκων της Μικρονησίας, Μελανησίας και Ινδονησίας, των ανθρώπων της παλαιολιθικής εποχής, των κυνηγών κεφαλών, των νομάδων και βοσκών, των κυνηγών και των συλλεκτών:

Ο Πολυκράτης πηδάει κατευθείαν μέσα στη ζωή, είναι για πολλές φυλές η πρώτη επαφή με τον πολιτισμό, βλέπει στους ανθρώπους που συναντά και με τους οποίους θα ζήσει για εβδομάδες και για μήνες, συντρόφους για ένα μέρος της ζωής του. Συντρόφους από τους οποίους μπορεί να μάθει κάτι και μαθαίνει. Έτσι βλέπει πολλά και αποκτά εμπειρίες. Ίσως ξεκινά από εκεί ο ομνισμός του, ο οποίος σημαίνει πολλά, γιατί ξεχωρίζει τα «σημαντικά» από τα «ασήμαντα», τα «αξιόλογα» από τα «μη». Ίσως έτσι εξηγείται η μετριοφροσύνη του για τα δικά του έργα, για τα οποία δεν του αρέσει να μιλάει και στα οποία δεν αναφέρεται αν δεν είναι απαραίτητο για τις επιστημονικές του τεκμηριώσεις.

Αυτό αφορά κυρίως τα ορειβατικά του κατορθώματα. Αν και έχει κάνει πολλές πρώτες αναρριχησίες -κυ-